

Arrest

**nr. 350 807 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 juli 2026 tot intrekking van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat TENDAYI wa KALOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2026 werd verzoeker tegengehouden aan de grenscontrole in Zaventem komende met een vlucht vanuit Kinshasa (D.R.C.). Hij was in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een visum kort verblijf (type C), afgeleverd door de Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Portugal te Kinshasa, geldig van 6 juli 2026 tot 4 september 2026.

1.2. Op 13 juli 2026 trof verweerder een beslissing tot terughrijving (bijlage 11). Tegen deze beslissing tekende verzoeker geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op dezelfde dag trof verweerder ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.4. Op 13 juli 2026 trof verweerder tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Geachte Meneer [T.J.M.]

x Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,

x uw visum onderzocht. Nummer 050994988, afgegeven: 22.06.2026.

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Portugal te reizen. Hij is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...). Verder kent hij geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan hij geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in Portugal. Voor zijn voorgenomen verblijf in Portugal beschikt hij enkel over een hotelreservatie van 13.07.2026 tot 15.07.2026 terwijl zijn terugkeer voorzien is op 29.07.2026. Hij kan niet aantonen waar hij de resterende periode zal logeren. Afgaande op deze vaststellingen blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]

2. Betreffende de urgente procedure

Overeenkomstig artikel 2.28, §1, 1° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing op “een beslissing genomen in het kader van een grensprocedure”. In casu is het beroep gericht tegen een beslissing tot intrekking van een visum. De urgente procedure is van toepassing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “Schending van de artikelen 14/4 en 34 van Verordening (EG) nr. 810/2009”.

Hij betoogt als volgt:

“Klaagpunt: Artikel 34 van Verordening (EG) nr. 810/2009 (hierna: “Visumcode”) somt limitatief de motieven op voor weigering van een visum. De bestreden beslissing beroept zich op motieven (af8SCZigheid toeristische folders. “gebrek aan coherentie”) die niet voorkomen in deze bepaling.

Juridische grondslag:

Verordening (EG) nr. 810 2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2009 10f vaststelling van een communautair visumcode (Visumcode), artikel 34:

“1. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat de voorwaarden voor verlening niet vervuld waren op het moment van verlening. met name indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het visum .op frauduleuze wijze is verkregen Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft verstrekt. Een visum kan worden ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat, in welk geval de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft verstrekt hiervan in kennis worden gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat de voorwaarden voor verlening niet meer vervuld zijn. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft verstrekt. Een visum kan worden ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat, in welk geval de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft verstrekt hiervan in kennis worden gesteld.

...

4. Het feit dat de houder van het visum niet in staat is om aan de grens een of meer van de in artikel 14, lid 3 bedoelde bewijsstukken te overleggen, leidt niet automatisch tot een beslissing tot intrekking of opheffing van het visum.”

Argumentatie:

De eis tot het voorleggen van "toeristische folders" is niet voorzien in artikel 34 van Visumcode, noch in artikel 14, lid 3 van diezelfde code of enige andere bepaling van het Unierecht. Evenmin is de notie van "gebrek aan coherentie" een autonoom weigeringsmotief dat door het Unierecht wordt erkend. Het aangevoerde motief is derhalve niet wettelijk gefundeerd.

Bijgevolg is de genomen beslissing volledig onwettig en dient te worden vernietigd wegens machtsoverschrijding, aangezien de administratieve autoriteit haar bevoegdheid heeft overschreden door zich te baseren op motieven die zij zelf heeft gecreëerd.

Inderdaad, krachtens artikel 14 van deze verordening, waartoe artikel 34 verwijst, wordt bepaald dat:

"1. Bij het indienen van een aanvraag voor een uniform visum overlegt de aanvrager de volgende documenten:

a) documenten die het doel van de reis aangeven:

b) documenten betreffende de accommodatie of bewijs van voldoende middelen om de kosten van accommodatie te dekken:

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf voor de terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar zijn toelating is gewaarborgd of dat hij in staat is deze middelen op legale wijze te verwerven overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c) en artikel 5, lid 3, van de Schengengrenscode;

d) inlichtingen die toelaten zijn voornemen te beoordelen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voordat de aangevraagde visum vervalt

3. In bijlage II is een niet-limitatieve lijst opgenomen van de bewijstukken die de consulaire post kan vragen aan de aanvrager om te verifiëren dat hij voldoet aan de voorwaarden bedoeld in de leden 1 en 2.

De autoriteit moet zich houden aan het beginsel van specialiteit: zij kan een visum weigeren en a fortiori intrekken uitsluitend op basis van een motief dat in de wet is voorzien. De bestreden beslissing beroept zich echter op criteria die niet voorkomen in enige "wettelijke of reglementaire bepaling die van toepassing is op de visumgeschillen. De afwezigheid van toeristische folders vormt geen wettelijk motief voor de beoordeling van een toeristisch verblijf, zoals de wettelijke regeling bepaalt.

De verzoeker presenteert wel degelijk een geldig paspoort, kan aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en bovendien een hotelreservering heeft voor zijn verblijf in Portugal, zoals blijkt uit de bijlagen bij het beroep.

Op het moment van zijn aankomst aan de grens beschikte hij over een geldige hotelreservering en de reisorganisator bevestigt de reeds betaalde reserveringen voor de rest van zijn verblijf tot zijn terugkeer naar de DR Congo ('Zie bijlage 4-5).

Bovendien is het feit dat de hotelreservatie slechts een deel van het verblijf stelt artikel 14, lid 3 van Verordening (EG) nr. 810/2000 uitdrukkelijk dat de een de vereiste bewijsstukken "niet automatisch leidt tot een beslissing intrekking opheffing het visum".

Door het visum in te trekken zonder rekening te houden met het feit dat de verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn verblijf te dekken, heeft de administratieve autoriteit artikel 14, lid 3 van Verordening (EG) nr. 810/2009 geschonden; hetgeen dient te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In deze zin, zie met name:

HvJ EU, C-564/18, Commissie c. Hongarije, 23 september 2020, punten 53-55 (het Hof herinnert eraan dat de motieven voor weigering van een visum strikt beperkt moeten zijn tot diegene die door het Unierecht zijn voorzien en dat geen enkele lidstaat additionele motieven mag invoeren buiten het wettelijke kader van de Europese Unie),

HvJ EU, C-327/18, punt 40: "De bevoegde autoriteit kan van de visumaanvrager slechts de documenten eisen die zijn voorzien in artikel 21 en bijlage II van de Visumcode. Elke additionele eis; zoals de overleg van toeristische folders of enig ander document dat niet in de verordening is voorzien, is onwettig en vormt een schending van het legaliteitsbeginsel."

3.2. De Raad merkt vooreerst op, zoals verweerder aangeeft in zijn nota, dat waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 34 en van artikel 14, vierde lid, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de

Visumcode), de citaten die hij weergeeft van deze bepalingen niet overeenkomen met de bewoordingen die in deze bepalingen in de Visumcode zelf kunnen worden gelezen. Met verzoekers citaten kan dan ook geen rekening worden gehouden.

3.3. De beslissing tot intrekking van het visum is genomen in toepassing van artikel 34, tweede lid van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Artikel 34, vierde lid van de Visumcode bepaalt:

“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Artikel 14, eerste lid van de Visumcode lijst de verschillende documenten op die aanvragers van een eenvormig visum moeten voorleggen, waaronder documenten waaruit het doel van de reis blijkt alsook documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien. In het derde lid van dit artikel wordt verwezen naar een in de bijlage II opgenomen niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of hij voldoet aan de voorwaarden. Specifiek voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter wordt in bijlage II bij de Visumcode de volgende niet-limitatieve lijst van bewijsstukken voorzien:

“voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

- een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;
- een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;
- in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;”

Artikel 6 van de verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore) waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt op zijn beurt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangs-voorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet: i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...].”

Artikel 8 van de Schengengrenscore, dat handelt over de grenscontrole op personen, stelt in het eerste lid dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. Het derde lid van deze bepaling luidt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; (...)"

In artikel 14, eerste lid van de Schengengrenscode kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, eerste lid vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd, behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoeker van toepassing zijn.

3.4. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op motieven die niet voorkomen in artikel 34 van de Visumcode, met name "afwezigheid van toeristische folders, "gebrek aan coherentie".

3.5. De Raad merkt op dat nergens "gebrek aan coherentie" als motief in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Verzoekers betoog in dit verband is dan ook niet dienstig.

3.6. Voor zover verzoeker ervan overtuigd is dat de "afwezigheid van toeristische folders [...] geen wettelijk motief [vormt] voor de beoordeling van een toeristisch verblijf" omdat artikel 14 en artikel 34 van de Visumcode niet kan worden gelezen dat "toeristische folders" moeten worden voorgelegd, wijst de Raad erop dat uit de in onderhavig arrest geciteerde bepalingen wel degelijk volgt dat verzoeker het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. In de bijlage II bij de Visumcode die een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken bevat om het doel van de reis te staven wordt vermeld "bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken". De vaststelling dat verzoeker geen toeristische documentatie kan voorleggen is dus wel degelijk relevant en slechts één element in een geheel van vaststellingen die doen besluiten dat verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn reis niet heeft aangetoond. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker niet in het bezit is van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,...), dat hij geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden kent en geen toelichting kan geven over zijn toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in Portugal. Verder is hij slechts in het bezit van een hotelreservatie van 13 juli 2026 tot 15 juli 2026 terwijl zijn terugkeer uit Portugal is voorzien op 29 juli 2026. Hij kan dus niet aantonen waar hij gedurende deze resterende periode van zijn reis zal logeren. Op basis van het geheel van deze elementen besliste verweerder wel degelijk op redelijke en wettige wijze dat verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf in Portugal niet aantoont. Er is in deze geen sprake van machtsoverschrijding zoals verzoeker beweert.

3.7. De Raad merkt verder op dat verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog uit twee arresten van het Hof van Justitie citeert. Hij voegt hierbij onder meer volgend citaat uit arrest nr. 327/18, punt 40: "De bevoegde autoriteit kan van de visumaanvrager slechts documenten eisen die zijn voorzien in artikel 21 en bijlage II van de Visumcode. Elke additionele eis, zoals de overleg van toeristische folders of enig ander document dat niet in de verordening is voorzien, is onwettig en vormt een schending van het legaliteitsbeginsel".

De Raad stelt vast, zoals verweerder terecht aangeeft in zijn nota met opmerkingen; dat dit citaat manifest onjuist is, net zoals de andere door verzoeker in het verzoekschrift weergegeven citaten uit rechtspraak van het Hof van Justitie. Immers kan in punt 40 van het arrest PPU, C-327/18 van 19 september 2018 worden gelezen:

"Het Hof heeft bijvoorbeeld erkend dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit de bij het kaderbesluit ingevoerde overleveringsprocedure onder bepaalde voorwaarden kan beëindigen, wanneer een dergelijke overlevering ertoe kan leiden dat de gezochte persoon onmenselijk of vernederend wordt behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest [arresten van 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punt 104, en 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Gebreken in het gerechtelijk apparaat), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punt 44]."

De Raad stelt op basis van het voorgaande vast dat verzoeker eigen citaten opmaakt ter onderbouwing van zijn standpunt, deze vervolgens verkeerdelijk voorstelt als zijnde citaten van het Hof van Justitie. Het spreekt voor zich dat verzoeker met een dergelijk misleidend betoog de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt.

3.8. Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat geen rekening werd gehouden met zijn geldig paspoort en bestaansmiddelen wijst de Raad erop dat hij hiermee niets inbrengt tegen de vaststelling dat het doel en de verblijfsomstandigheden van zijn voorgenomen verblijf in Portugal niet zijn aangetoond.

3.9. Verzoeker benadrukt verder dat hij een hotelreservering heeft voor zijn verblijf in Portugal en verwijst naar de stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift. Stuk 4 betreft een reservatie in *Thon Hotel Brussels Airport* voor 28 juli 2026 tot 29 juli 2026 en stuk 5 betreft een hotelreservatie in Stay Hotel Lisboa Centro Saldanha van 17 juli 2026 tot 28 juli 2026. Echter leest de Raad in dit verband in de bestreden beslissing dat verzoeker op het moment van de grenscontrole slechts beschikte over een hotelreservatie van 13 juli 2026 tot 15 juli 2026 terwijl zijn terugkeer uit Portugal is voorzien op 29 juli 2026. In het *"Grensverslag: Onduidelijk reismotief"* kan worden gelezen: *"Hij toont ons een hotelreservatie voor een verblijf van 13/7/2026 tot 15/7/2026 in Lisboa Intendente. Waar hij van 15/7/2026 tot 29/7/2026 zal verblijven weet hij nog niet. Hij heeft voor deze periode geen hotel gereserveerd"*. Nergens in het verzoekschrift wordt verduidelijkt waarom verzoeker verklaarde dat hij voor deze periode geen hotel had geboekt en voormelde reservatie niet voorlegde bij de grenscontrole. Uit de gevoegde documenten kan niet worden opgemaakt wanneer de reservatie werd gemaakt en of dit gebeurde voor verzoekers aankomst in Zaventem. Verzoeker verschaft hierbij niet de minste duiding. Verder voegt verzoeker als stuk 6 nog "correspondentie met de reisorganisator over de uitvoering van deze reis". Verzoeker laat ook hier na enige toelichting over dit document te verschaffen en ook hieruit blijkt niet wanneer de correspondentie werd gevoerd. Met deze documenten kan dan ook geen rekening worden gehouden. Waar verzoeker voor wat betreft zijn onvolledige hotelreservatie nog wijst op artikel 14, derde lid van de Visumcode, wijst de Raad erop dat dit niet het enige vereiste bewijsstuk is dat ontbreekt zoals blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont een schending van artikel 14, vierde lid en artikel 34 van de Visumcode niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker op: *"Schending van het rechtszekerheidsbeginsel (retroactieve motieven)"*.

Hij betoogt als volgt:

"Klaagpunt: De administratie heeft haar beslissing gebaseerd op "impliciete motieven" die niet bekend waren bij de verzoeker op het moment van de indiening van zijn aanvraag en die niet voorkwamen in enige voorafgaande administratieve instructie. Deze praktijk schendt het rechtszekerheidsbeginsel dat gewaarborgd wordt door artikel 2 van de Belgische Grondwet en de algemene beginselen van het Unierecht."

Juridische grondslag:

- HVJ EU, arrest van 25 januari 1979, zaak 98/78 (Racke), punt 15: *"Het rechtszekerheidsbeginsel maakt deel uit de rechtsorde van de Unie. Rechtsonderhorigen moeten kunnen beschikken over duidelijke en precieze regels die op hen van toepassing zijn, zodat zij zich regelmatig aan de wet kunnen houden."*
- Belgisch Grondwettelijk Hof, arrest nr. 120/2021 van 22 juli 2021: *Het Hof heeft geoordeeld dat "de administratieve autoriteit geen criteria mag toepassen die niet voorafgaand aan de indiening van de aan de belanghebbenden zijn meegedeeld onder straffe van schending van het rechtszekerheidsbeginsel dat gewaarborgd wordt door artikel 2 van de grondwet."*

In casu heeft de verzoeker zijn aanvraag ingediend met alle vereiste documenten volgens de Visumcode. Geen enkele voorafgaande instructie informeerde hem over de verplichting om toeristische folders te overleggen. De administratie heeft dus "spelregels" achteraf gecreëerd. hetgeen een flagrante schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel."

3.11. Ook hier stelt de Raad, zoals ook verweerder aangeeft in zijn nota vast dat voormelde citaten niet zijn terug te vinden in het door hem aangegeven arrest van het Hof van Justitie noch in dat van het Grondwettelijk Hof. Waar verzoeker betoogt dat *"[g]een enkele voorafgaande instructie [hem] informeerde over de verplichting toeristische folders voor te leggen"*, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel. Van verzoeker die in het bezit is van een toeristenvisum voor Portugal kan worden verwacht dat hij zijn reismotief kan toelichten aan de hand van de nodige bewijsstukken. Ook met zijn vaag betoog dat de bestreden beslissing is gebaseerd op *"impliciete motieven"* die niet bekend waren op het moment van de indiening van zijn aanvraag en niet voorkwamen in enige voorafgaande instructie toont verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.12. In een derde middel werpt verzoeker op: *"Discriminatie bij de grenscontroles"*

Hij betoogt als volgt:

"Klaagpunt: De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op discriminatoire criteria die zijn gebaseerd op nationaliteit en religie, in schending van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Juridische grondslag:

Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 tot vaststelling van de Uniecode betreffende de regels voor de beweging van personen aan de grenzen (Schengengrenscore), artikel 7: "De grenscontroles worden uitgevoerd zonder onderscheid op grond van geslacht, ras, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of politieke overtuigingen

HVJ EU, C-89/20, Commissie c. Polen, 22 april 2022, punt 28: "De grenscontroles moeten op objectieve en niet-discriminatoire wijze worden uitgevoerd. Het enkele feit dat een aanvrager afkomstig is uit een derde land met een hoog visumweigeringstarief rechtvaardigt op zichzelf niet de toepassing van strengere weigeringscriteria. "

Gerecht van de Europese Unie, T-751/17, punt 62: 'Elke grenscontrole moet berusten op een individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de aanvrager en niet op algemene veronderstellingen die uitsluitend zijn gebaseerd op de nationaliteit of etnische afkomst van de verzoeker "

In casu blijkt uit de stukken dat de verzoeker specifiek werd onderworpen aan een verhoor over zijn religieuze overtuigingen en nationaliteit, zonder dat enige individuele omstandigheid een dergelijke behandeling rechtvaardigde. Deze praktijk vormt een verboden discriminatie volgens het Unierecht."

3.13. De Raad merkt op dat ook hier het citaat weergegeven door verzoeker niet strookt met de bewoordingen van artikel 7 van de Schengengrenscore. Het arrest C-89/20 van het Hof van Justitie waaruit verzoeker citeert betreft niet "Commissie c. Polen, 22 april 2022" maar een beschikking van het Hof van 1 oktober 2020 waarin ook deze keer het citaat van verzoeker niet kan worden teruggevonden. Ook het citaat waarbij verzoeker verwijst naar het arrest van het Gerecht, T-751/17 van 14 mei 2019 kan niet worden teruggevonden in dit arrest.

3.14. Verder blijkt niet uit het document *"Grensverslag: Onduidelijk reismotief"* noch uit enig ander document van het administratief dossier dat verzoeker bij de grenscontrole *"specifiek werd onderworpen aan een verhoor over zijn religieuze overtuigingen en nationaliteit"*. Ook blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat ze zou zijn gebaseerd op *"discriminatoire criteria"* zoals verzoeker beweert. Verzoeker toont dit niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

3.15. In een vierde middel werpt verzoeker op: *"Gebrek aan motivering van de administratieve beslissing"*.

Hij betoogt als volgt:

"Klaagpunt: De beslissing tot weigering van het visum bevat geen individuele motivering. Zij beperkt zich tot het aanhalen van vage motieven ("gebrek aan coherentie", afwezigheid van folders) zonder de feiten en rechtsgronden te preciseren op basis waarvan zij is genomen, noch de verzoeker in staat te stellen de precieze redenen van de afwijzing te begrijpen,

Juridische grondslag:

Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van, administratieve rechtshandelingen, artikel 2: "De motivering vereist krachtens deze wet bestaat uit de opgave van de feiten en rechtsgronden die de basis vormen van de beslissing,

HvJ EU, C-564/18, punt 41: "De bevoegde autoriteit voor de verlening van visa is verplicht elke weigeringsbeslissing volledig en individueel te motiveren, waarbij expliciet het juridische motieven de feiten worden vermeld waarop zij is gebaseerd Een stereotiepe of vaag geformuleerde motivering voldoet niet aan deze vereiste "

De motivering van de bestreden beslissing is onvoldoende en staat de verzoeker niet toe zijn beroepsrecht doeltreffend uit te oefenen. Zij moet derhalve worden vernietigd wegens het gebrek aan motiveringsgebrek."

3.16. Zoals ook verweerder aangeeft in zijn nota, stelt de Raad opnieuw vast dat het door verzoeker weergegeven citaat uit arrest nr. C-564/18 van het Hof van Justitie onjuist is. Het kan niet worden teruggevonden in het desbetreffende arrest.

3.17. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing is in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite waardoor is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Zo geeft de bestreden beslissing duidelijk aan dat ze werd getroffen op grond van artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Tevens bevat ze een feitelijke motivering in het licht van de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------	---

D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

D. D'HONDT

M. CLAES